

EMLEKEZTETŐ OSZLOP

mellyet

NÉHAI IGEN KEDVES ÉS RITKA VIRTUSOKKAL
FÉNYLETT KEDVES ÉLETE PÁRJÁNAK,

L. BARONISSA HADADI

VESSZELÉNYI MARIÁNAK

ÁLDOTT EMLÉKEZETÉRE MEG-KESEREDETT
SZÍVEL EMLÉLT

R. Sz. BIRODALOMBÉLI GROF SZÉKI

TELEKI ÁDÁM

A' Tsáfári és Apost. Királyi Felségnek Arany Kól-
tsos Komornyikja, Valóságos Titok Tanátsoffa,
a' Kolo'svári *Circulus*

KIRÁLYI COMMISSARIUSSA;

Nemes B. Szólnok Vármegye munkálkodó

FÖ - I S P Á N N Y A

Kolo's, Torda, és Közép Szólnok Vármegyéknek
ADMINISTRATORA.

K O L O ' S V Á R A T T,

Nyomt. A' Réformatum Kollég. Betüivel 1786-dik Éftend.

*Quis desiderio sit pudor, aut modus
Tam Cari Capitis? praecipe lugubres
Cantus Melpomene - - -*

*Ergo jam MARIAM perpetuus sopor
Urget? Cui pudor es justitiae soror
Incorrupta fides, nudaque Veritas
Quando ullam invenient parem?*

Horat. Carm. L. II.

B É - V E Z E T É S.

Haz. Rezső Múzeum Tudományos Könyvtára
Székelyudvarhely

TE érzéketlen Szív! én néked nem írok,
Távozz mélybe töllem, a' mikor én sírok.
Te! ki a' más Jajját örülve neveted,
Vagy, ha sohajtaf-is arra; tsak tettetted.

Nem panaszlok néked, maradj tsak magadnak
Jól esmérem hangját tsapodár szavadnak,

Te-is Ki a' Virtuust tsak névvel esméréd,

Söt azt tsupa hangnak állítani méred.

'S Hogy a' bolond előtt Böltsnek láttatatsál,

Vagy az erőfs Lelkek közzé fámláltatsál.

A' Szent Írás ellen fegyverkezve ki-kelész,

'S Az Igazság ellen bátran hartzolni merész.

Nem kellez énnékem tsalárd és vak Vezér!

El-tévelyedik az, a' ki téged' kísér.

Ti-is zöld *Helicon* gyönyörűségei!

'S A' mesés Poéták' költött Istenei!

Halottam Porára artzal borullyatok,

Bé-petsételt fájjal ottan hallgassátok.

Ha *Pegasus* körme ezer forrást nyitna,

Mind azzal engemet semmit nem újjítna.

Ti Világi Böltsék! Ti Száj Kereftények ,

És minden ezekhez illő Lelemények:

Másuvá mennyetek, nints rátok fűkségem

Nem várom tölletek femmi könnyebségem.

Hanem Te! érzékeny és könnyörülő Szív!

Ki az ISTENhez vagy és Barátodhoz hív.

Ki Barátod baját magadéva rézed,

És fájdalmaiban egész rézed vézéd.

A' jó 's bal Szerentse tündér ábrázattya,

Gondolatod' módját meg-nem változtattya.

Hanem hasonló vagy mindenkor magadhoz ,

Igaz 's könnyörülő Felebarátodhoz.

Jövel! lásd-meg, vallyon nem méltán fírok-é?

Síralmas Éneket nem méltán írok-é?

Eső által tisztul meg a' Levegő Ég ,

Enyhül a' ki öntött bánat 's keferűség.

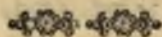
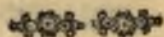
Oda van MÁRIÁM! óh kedves nevezet !

Szívemben holtomig tartó emlékezet.

Oda van! de még-is ég a' fíretetem

Hozzá! és porához való tífetelem.

Töl-

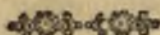
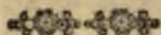
Töllem azt kívánnya, hogy éllyen fízümben,
Mig tsak egy tsepp lézen háborus véremlben.
Söt hogy mint egy drága kenetnek módgyára
Jó híret ki-töltsem a' Jók illattyára.
Bezéllem és mondom valamig mondhatom,
És mig a' nyelvemen meg-akad ézóatom:
NYERTEM VOLT AZ URTÓL ÉN JÓ FELESÉGET,
VÉLLE ÁLDAST LELKI 'S TESTI BÉKESSÉGET.

Te pedig e' roppant Világ alkotója,
És minden dolgoknak bölts Igazgatója.
Nagy ISTEN! ki Szívem felet el-mettzeted,
És mivel szeretted magadhoz-is vetted.
Ne hadd a' más félt-is tsak önnön magára,
Tündököllyék azon Szent Lelked fúgára.
A' mint eddig vóltál; légy most-is vezérem,
Mig ama' bóldog tzélt magam-is el-érem.

A' drága gyümöltsnek hogy nemes a' Fája,
Tanittya azt a' bölts Termézetnek fája.
Jó izü gyümöltsöt a' vad Kökény-fáról,
Nem fedhetni; Szölöt a' Galagonyáról.
A' nemtelen követ akár mint mettzhetik,
Soha mint a' Gyémánt nem tündökölhetik.

De ha a' drága kö ki-palléroztatik,
 Árra, betsi, azzal meg-nagyobbittatik.
Éppen ilyen forma a' Nemes Születés,
 Hogy ha ahoz járul a' jó neveltetés.
De születés mellett, ha jó nevelés nints,
 Tulajdon betsét-is el-veſti ez a' Kints.
Mint a' termékeny Föld ha nem miveltetik,
 Azon még több furós tövis zemléltetik.
De ha jól nevelik ház annyit-is terem,
 Minden munkám rajta dupláson meg-nyerem.
A' Zero magában bár semmit se tézen,
 De jelentő számmal nagy summává lézen.
Akármint vartyogjon hát a' paraszt Béka,
 De a' jó születés ISTEN ajándéka.
A' *Veselényiek'* régi eredetét,
 Mind a' két Hazában való Tekéntetét.
Tudja minden a' ki köztünk nem jövevény,
 Nem kell tehát ehez költsön vétetett fény;
Az én hív' Párom-is, ez Házból származott,
 A' Gyümölcst Fájától itten sem távozott.
Mert noha fénye nagy Familiájának,
 S abból mint egy sugárt vett légyen magának.
De maga fényével jobban tündöklék Ő,
 Mint ki-pallérozott és metzsett drága Kö.
Tündöklék már azért sokkal ékefebben
 Ragyogó sugárit vetvén sebesfebben.

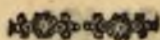
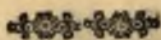
Ez em-

Ez említett Nemnek egyik ágazattya,
 VESELÉNYI ISTVÁN vala édes Attya.
 A' ki-is ISTENét mindennek felette
 Királyát, Hazáját egyaránt fzerette.
 Jó Atya, jó Barát, Királyának Híve,
 Az Hazája mellett vérrel buzgott Szíve.
 A' nyomorult benne jól-tévőjét lelte,
 'S minden ki esmérte ötet ugy fzemlélte.
 Mint olly' fedhetetlen Haza-fit és Polgárt,
 Világ vará'sláfa kinek soha nem árt.
 Vólt az én MÁRIÁM illy' Atya Leánya,
 Hasonlitott hozzá egész alkotványa.
 Erköltse, Formája, kedves tekintete,
 Mutatták hogy Tőlle vagyon eredete.
 Mit fóljak pediglen bölts édes Annyáról?
 A' Báró DANIEL nagy POLYXENARól.
 Nagynak mondám, mert nagy vala ez Hazában
 A' Magyar Afzonyi Rendeknek forában.
 Mondhatnám én ötet Magyar *Morellának*,
Dacéria, s' tudós *Hubert Su'sánnának*,
 De nem lépek ki-mo'st több ditséretire,
 Légyen ez O'zlop kö emlékezetire.
 JO'SEF TSÁSZÁR ama' bölts 's jó Fejedelem,
 (A' mint mások látrák egyfzer'smind én velem)
 Itt jártában ötet meg-külömböztette,
 És ditséretére érdemessé tette.

Ezer-hétféz negyven nyóltzban hogy írának,
Tizen-nyóltzad napján Kis Afzöny havának.
Szülé e' Nagy Anya Angyali Páramat,
Báró VESELÉNYI kedves MÁRIÁmat.
Oh boldog Nap, áldott és szerentsés óra!
Melly engem vezettél illy' kegyesre 's jóra.
Astraea ki régen a' Földet el-hatta,
Ekkor alá szállván még meg-látogatta.
A' KRISTUS Serege, ennek személlýében,
Ujra vett REBEKÁT 's MÁRIÁT ölében.
Az Afzönyi Rendnek Plánétás Egére,
Ujj Tsillag tettzett-fel a' *Szüz Jegy Nevére*.
Melly a' leg-zebb *Vénus* Fényét-is el-vette,
Mert semmi *macula* nem volt közepette.
A' név a' dologgal itt szépen egyezik,
Szüz Jegy Név a' Szüzhez mert méltán érkezik.
És ha Szüz Jegy Nevet viselt a' Tsillagzat
Melly alatt született ez a' drága Magzat.
Néki-is tisztaság volt egész élete,
Fedhetetlen erkölts egész tekintete.

* * * * *

A' jó szagu Virág alig nyilatkozik,
Már kedves szagával böven illatozik.
A' gyenge Testekben még alig foly a' vér,
Már ki-tettzik benne jövendőben mit ér.

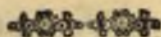

Az én MÁRIÁM-is jokor ki-mutattya,
Hogy tsak a' *Virtus*ra lézen indulattya.
Mert valamint gyenge teste nevededik,
Nemes elméje-is éint ugy emelkedik.
Jó fízel halgattya Anyja tanítását,
Követi jó Attya minden javallását.
'S midön így a' Jóban elébb elébb menne,
'S Napról napra ujjabb ujjabb eröt venne.
Oh ISTENnek bölts és mérhetetlen Uta!
Váratlan éomoru árvaságra juta.
Meg-hólt, oda vagyon, bölts és Édes Attya,
És már tovább ötet nem apolgathattya.
Árva lön illy hamar Édes Atya nélkül,
De gondot vífel az a' ki oda fenn ül.
Él az Édes Anya, 's ritka gondofsága,
Mindent véghez vízen Anyai jósága.
'S nevedévn illy' bölts Anyának ölében
Nevededik akkor *Virtus* műhelyében.

* * * * *

Az URnak félelme böltséfség kezdete
Minden *Virtus*oknak itt van' eredete.
A' nevelésnek-is ez a' farkalattya,
Rof Atya, rof Anya, ki ezt el-mulattya.
A' több Tudomány-is jó 's gyönyörüséges,
De bizony egyedül tsak ez a' fűkséges.

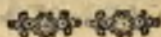
Az ISTENT 's a' Vallást józanon esmérni,
 Ennek Törvényéhez életünket mérni.
 Az embert illető leg-főbb kötelesség,
 E' nélkül bolondság akármelly böltsefség.
 Ez a' bölt Anya hát arra törekedik,
 Főbb gondja azon van 's azon elmélkedik,
 Hogy Házába légyen az URnak félelme,
 A' kiben vettetett minden hijedelme.
 'S mivel a' Nevelés egy jó regulája,
 Hogy a' Gyermeknek légyen jó Példája.
 A' miket parantsolt maga-is mivelte,
 És a' mit meg-tiltott maga se kedvelte.
 A' Szent Írást maga olvasni szerette,
 'S annak édeségét vellek éreztette.
 Ha kívánt ő töllök tizta Kegyességet,
 Maga-is követte az igaz Szentséget.
 Ha fokzor nogatta őket buzgóságra,
 Maga-is fietve ment az imádságra.
 Ha meg-tiltott minden rothatt bevédekert,
 Maga-is nem szóllott két értelmüeket.
 Illy' Oskola vala ez a' 'Sibai Ház,
 Mellyet meg-nem foghat semmi gunyoló máz.
 Az én MÁRIÁM-is hogy itt neveltetett,
 'S jóra hajló Szíve ekként miveltetett.
 Láttzott a' jó magot hogy önként bé-vette,
 Mert a' ház annyiját oztán meg-termette.

ISTENét, Vallását ő ugy-is fzerette,
Hogy főbb Javát tsupán abban helyhezette.
Szentség és kegyesség volt egész élete,
Mig esék Napjának Délben enyészete.

* * * * *

Valami az elmét világosíthattya,
Az akaratot-is a' meg-jobbithattya.
A' külső Tudomány éppen ezt miveli,
A' Kegyesség-is ezt azért meg-öleli.
Szép a' Kegyességgel a' józan értelem,
A' Tudománnyal az ISTENi félelem.
Dologtól sem tilt-meg a' Kegyesség minket,
Az Eke szarvára vethettyük kezünket.
Hogy ehetne Kegyes a' Rest, Tunya 's Here,
A' Szent Irás soholt utat nem ád erre.
Sokan vagynak ugyan a' kik azt állittyák,
Hiba ha a' Leányt fokakra tanittyák.
Ugy mondván: hogy annak elég fonni, főni,
'S Afzonyi munkában Annya mellett nőni.
Mire az Afzonymnak a' *Filozofia*?
És mit használ néki a' *Geográfia*.
Az efféle semmit nem hoz a' Konyhára,
Söt néha válhatik Férje unalmára.
Hoznak erre némelly példákat-is elé,
Mellyek történtenek hol itt hol más felé.

De én erre ilyen feleletet tézek:

Hogy ha a' Lelkeknek nintsen oázló rézek,
Hasonlók egy máshoz egy a' tehetségek,
'S csak abban láttatik minden külöbségek,
Hogy a' Testek mellyben azok mulatoznak,
Sok akadékokat nékiek okoznak.

Egyik jobban érez a' másik jobban lát,
Itt a' Fülben, ott a' Nyelvben vagy a' gát.

Egyik alkalmasb mint a' más alkotmány,
Hogy bé-férkezhesék ez amaz Tudomány.

Ha éppé tézi hát a' Testnek épsége,
Az elmét febbé is teheti szépsége.

Az Ázónyi Nemnek pedig meg kell adni,
(És ki volna a' ki azt mérné tagadni?)

Hogy a' ki köztök szép, és tagaiban ép.
Nem tsupa emberi hanem Angyali kép.

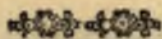
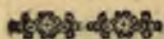
Alkalmasok tehát minden tanulásra,
Nem csak emez amaz *támburin* varráásra.

És ha szép Testeket így 's úgy apolgattyák,
Ugyan hát Lelkeket miért fanyargattyák.

A' Leánynak azért tanulni kellek,
Így emberré nem csak állattá tétetik.

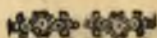
Az én hív Tárfam-is látván mind ezeket,
E' végre tézen-is serény lépéseket.

Érzi édességét a' Tudományoknak ,
Szükségét Gazdaszonyt illető dolgoknak.
Ezekben-is tehát elébb-elébb mégyen ,
Nints munka fáradság, mellyet meg-ne tégyen.
Német , Frantz és Deák nyelveknek tudását ,
Mint a' mivelt éfnek mái tolmátslását.
Nem tsak tzélul maga eleibe tézi,
Hanem mint spongia magába bé-vézi.
Mint fűletett *Német* németül ugy befél ,
Frantziául jól fáll, a' *Deáktól* sem fél.
Oh *Deák* nyelv! ama' nagy Róma Leánya,
Fel-hagyatni kezdett drága arany Bánya.
Oh parlagban hagyott gyönyörűséges Kert!
Találk-é valaha még mivelő embert.
Ez a' drága Lélek tégedet-is mivelt,
Hafnot, Kedveséget mivel hogy benned lelt.
De vallyon elég-é nyelveket érteni?
És azokon folyvást tudni befélleni.
Azért hogy valaki e' nyelveket tudja ,
Hogy mindeneket tud azt ő tsak hazudja.
A' Tudományoknak igaz tsatornája ,
A' nyelv és azokra vivő lajtorjája.
De a' különböző nyelvek ajándéka ,
Nem valóság hanem annak tsak árnyéka.
Hány nints! ki ékefen fáll de még-is zavar ,
Illetlenül tóldoz, Tzondrához Bársonyt var.

Tudván azért az én bölts Házi Angyalom,
Hogy a' nyelv magában nem nagy birodalom:
A' mi a' valóság arra törekedni
Kivánt, mind jól élni mind jól böltselkedni.
E' végre elsőben a' Históriahoz
Nyúl, mint kedves időt töltető Munkához,
E' Tudomány nagy Kints, az élet' Mestere,
Az emlékezetnek élet adó ere.
Olly' mint *Áriadné* vezérlő fonala,
A' fok keringökből ki-mégyünk általa.
Ezzel a' meg-hóltak sírjait fel-nyittyuk,
A' régi időket előnkbe állittyuk.
Volt ebben ő néki nem csak épülete,
Hanem olly' ereje és olly' iz-érzése.
Hogy a' mult dolgokat valamint szemlélte,
Ugy a' jelen valót azokból ítélte.
Tudta a' Népeknek fok változásait
Tudta törvényeit 's minden fokáfsait.
Ezeket mind addig hányta és vetette,
Mig az Idő fámmal jól meg-egyeztette.
Nem volt nálla ujság a' Föld' fordulása,
Nagysága mivólta és egész állása.
Ugy hogy elméjének képzelő Táblája,
Lehetne a' földnek le-rajzolt formája.
Tudta a' Tsillagok miképpen forognak,
'S a' Felhőkből vizek miképpen tsorognak.

Okát a' rettentő kemény Mendörgésnek,
'S a' *Calabriai* földi rendülésnek.
Fák, füvek, virágok hogy tenyésznek, nőnek,
Az Értzek nemeit a' mint elő jönnek.
Az Uralkodóknak Nevek 's lak helyei,
A' Tudományoknak fézkes műhelyei.
A' jó Uralkodás módja és formája,
Mellynek a' nagy JO'SEF mestere 's példája.
Előtte tudva volt 's hálát adott érte,
Hogy ISTEN lételét illy' fő alatt mérte.
A' fám-vetésben-is volt szép tehetsége,
Ugy a' rajzolásban alkalmas kézsége.
Gondolata tizta értelmes írása,
Olly volt mint egyenes pataknak folyása.
Ugy írt hogy a' dolgot úgy ki-merítette,
Hogy kinek írt azzal jól meg-is értette.
Ugy írt mint a' midőn az Írásnak fontya,
Mérő Serpenyővel az értelmet ontya.
Értett Musikát-is, és vart szép módoson,
De Házát-is tudta rendelni okoson.
Tanult sütni-főzni, még gyóltstot-is főzni,
Sellymet készíteni 's hogy kellefsék nyöni.
'S mivel tudott maga, tudott parantsolni,
Akármelly dologról illendőleg főlni.
Illy volt már akkor-is ez életem Párja,
Kiént most kesergő Szívemet bú járja.

Valamint az hangot az Aër bé-vézi,
Szörnyü sebességgel elébb-elébb tézi.
Vagy mint a' fényes Nap rogyogó fugára,
Mindenüvé bé-hat sebes nyíl módjára.
Ugy fíntén a' Hír-is sebefs szárnyakon jár,
Bé-nem rekefzi azt akármelly erős zár.
Egy helyben nem nyugzik terjed elébb elé,
Nap-kelet, Nap-nyugot Dél és Ézak felé.
Kivált a' jó Hírnek drága az illattya,
Belső rejtekét-is a' Szívnek meg-hattya.
Az én hív Párom-is mivel hogy így kézült,
Kit jó Anya immár másod izben-is fült.
Fel-vétetik hamar a' jó hír szárnyára,
Bé-nem rekefzhetvén azt 'Sibó határa.
Mindenfelé terjed a' jó Hír felölle,
Melly bölts szép Kis Afzony vált légyen belölle.
El-jut én hozzám-is; Szívembe férkezik
Söt ugyan azonnal ott meg-gyökerezik.
De mivel a' mint sok példa bizonyittya,
A' hír a' dolgokat még-meg-is nagyittya.
Bár Szívem füntelen rólla elmélkedik,
Még-is néha hízen, néha kételkedik.
A' Fül kedves hangnak fáj az édesfégnek,
A' leg-jobb próbája a' fem a' szépségnek.
Azért magam mégyek e' Szüiz nézésére,
Mint az el-terjedett Hírnek Kutfejére.

Itt már a' Valóság meg-halatta a' hírt,
Hogy meg-láttam, Szívem magával alig bírt,
Mert a' mint vonatik a' Vass Mágnes Kövel,
Ö-is magához vont hasonló erővel.
Nints ugyan alató Sireni Nótája,
De szívét meg-fogó Angyali formája.
Vala tsak kitsinded de módos termete,
'S tagjainak ahoz ki-mért kerülete.
Derekában vékony, mellye ki-állása,
Vólt Ifjui femem mulató állása.
Lábai kisedek módosok és szépek,
Nem lehettek szebbek a' *Chinai* képek.
Erőltetett nem vólt semmi mozdulása,
'S annyival kedvesebb minden fordulása.
Ritka ékeség vólt kivált kezeiben,
Gyengék, könnyen hajlók minden izeiben.
Fejérrel elegyült barnás ábrázattya,
Nagy elméjét mint-egy 'Tükörben mutatya.
Tündöklő fekete femepillantása,
Olyan vólt mint a' Nap déli rogyogása.
Szeme 's orra alatt vólt két kised jegye,
Mellynek piros finnel vólt kevés elegye.
Ez-is nem tsak hogy nem díztelenítette,
De úgy tettzet, hogy még kedvesebbé tette.
Kedves mosolygással elegyült nézése,
Érzékeny Szívemnek vólt meg-igézése.

A' mikor csak rája vetettem szememet,
Az öröm-is által-hatotta szívemet.
Mint fíntén a' kiseded de rendes órában,
Tsudállyák a' Mestert remek munkájában.
Ugy a' ki e' kiseded alkotványt ki-nézte,
Abból a' Teremtő Nagyságát intézte.
Egy szóval nints eröm azt jól ki-fejezni,
Mit fokott volt szívem iránta érezni.

* * * * *

Illyen vala külső Testének formája,
E' nemes Léleknek lakó palotája.
Illyen vala élte ki-nyílt Tavasza, Háttér: Magyar Tudományos Könyvtár
Mélto' volt hogy szívem magának válassza. Széchenyi Könyvtár
Másk-is vóltanak a' kik ötet kérték,
És költsön hívségre szíveket ígérték.
De engem' válassza örökös Társának,
Hogy rézese lennék hív barátságának.
Erre hívták maga hajlandóságai,
Mint a' szeretnek ajánló okai.
Ehez járult bölts és jó Anyja tettzése,
Melly e' fővetségnek lett meg-petsétlése.
De kivált így tettett a' Mindenhatónak,
Az én jómat véghez vivő' leg-fobb Jónak.
Hogy a' gazdag Ofírt meg-győző nyereség,
Az értelmes, a' jó és gondos Feleség.

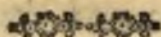
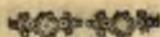
Ez ama' Mennyei Tár-házból álló kints ,
Mellynél az Ég alatt betsefebb józág nints.
Mint örző Angyalom Házamba bé-álna ,
És abban avagy tsak ideig meg-hálna .
Ezér hétfáz hatvan-ötben el-jegyezém ,
És Gyűrű - váltással el-is kötelezém . -
Azután pediglen Pünköstitnek Havában ,
'S annak kilentzedik napja folyásában ;
Hit által-is velle egybe kötettettem ,
'S azonnal Szívével egy Szívvé-is lettem.
De egybe-kelesünk még tovább halada ,
Mellyért-is Szívemben nem kis gond árada.
Mert akkor a' Szívnek nintsen tsendésege ,
Mikor még függőben vagy on reménysége.
Félelem , Reménység a' Szív' két pajtása ,
Hol ettől hol attól van kinoztatása.
Tizenkét hónapok pedig hogy mulának ,
(Mellyek nékem annyi Eftendők valának.)
Hufon-harjad-napján Sz. Mihály havának ,
Lön tellyesedése Szívem várásának.
Mert örööm' Napja ekkor fel-virada ,
Menyegzői Fákjám nékem meg-gyulada.
Ugy tettett hogy a' Nap ekkor febben derült ,
Pompás Szekerében hogy fényesebben ült.

Enyim már MÁRIÁM, itt a' jó Feleség,
Itt az öröm, itt az Áldás és Békefség.
Enyim már MÁRIÁM, (óh ha még meg-vólna!)
A' könyv femeimből most így nem omolna.
Szíveknek, Veséknek óh bölts vizsgálója!
Minden jó Áldásnak egyedül adója.
ISTENem! Te tudod Szívemnek állását,
Ekkor-is Te hozzád emelt sohajtását.
Nem tettzett Tenéked a' mit akkor kértem,
Mert azt az emberi értelemhez mértem.
Jól van URam! légyen a' Te akaratod!
Tsak a' ki a' Szívet egyedül hajthatod.
Hajtsad az enyimet engedelmeségre, Könyvtára
Hogy a' ne fokadjon békételenségre.

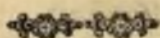
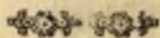
* * * * *

Az Élet rendében a' Házaság olly' pont,
Mérő-serpenyőben a' minémü a' font.
Ezzel ítéltetik a' Test' nehézsége,
Ahoz méretik az élet édefsége.
Mint a' kotzka forfunk' hatját, vakját hozza,
Életünk' folyását amaz határozza.
Ezzel könnyebbülnek az élet' gondjai,
Vagy meg-kettőztetnek fok éinü jajjai.
Ez által a' kevés fokra szaporodik,
'S ha van! ahhoz sokkal több és több töldődik.

Vagy

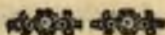
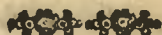

Vagy mint a' Viaszfát , a' Tűz el-olvasztya ,
A' teli Ládát-is hamar ki-fogyasztya.
Fufs, fáradj; gyűjts mint Méh, de nintsen fükere,
Mert azt meg-emélti a' rosz Házi Here.
Erkölsidet-is az maga után huzza ,
Jó híred neveli , vagy pediglen nyuzza.
Vagy ugyan jó Barát, 's bizhartz a' Szívéhez .
Lelked ragaszkodik méltán a' Lelkéhez.
Vagy pedig álnokság lappangván Szívében ,
Júdási tsókokkal ejt a' keleptzében.
Szívedet epeftő és mardosó féreg ,
Melly végre meg-emélt mint a' lassu méreg.
Akármit hidj , gondolj és tarts te felölled ,
E' válastás nem függ tsupán tsak te tölled.
Mert e' kiváltképen az UR ISTENTől jö ,
Vagy áldást , vagy átkot ebben osztogat Ö.
Igy az örök végzés bennem-is ki-fejté,
Mit rendelt felölem tovább el-nem rejté.
Meg-adá fámomra a' jót mellyet tartott ,
Akkor-is mikor viz még nem mosott partot.
Mint az *Obed Edom* az UR Ládájában
Áldást vett és áldást fogadott Házában.
Ugy ezzel Házamba az áldás bé-jöve ,
A' kevés általa napról napra növe.
Az öröm , tsendefség egymást apolgatták ,
A' hívség , fízetet egy mást tsokolgatták.

Földi Paraditsom volt falaim között ,
Mellyet gyönyörűség friss vize öntözött.
Talált vigasztalást ott a' keferűség ,
Fénylett , bár felleges lett légyen-is az Ég,
Szívem méltán bizott mindenkor hozzája,
Mert Szívével néki egyező volt fája.
Merő Áldás vala nállam ez Angyalom,
Erősödött vélle Házam és Kö-falom.
Áldás volt Házamba az ő bé-jövése ,
ülése, járása és minden lépése.
Azt szokták mondani hogy vak a' szeretet,
És vak a' ki annak nyilatól lövetett.
Azért gyakran tartya a' rutát-is lépnek,
A' rozgat-is jönnek, sőt a' santát épnek.
A' kitől félni kén azt gyakran kíséri,
A' mit gyalázní kén erőssen ditséri.
Émetten álmodik és örömet leli,
Bár a' valóságnak árnyékát öleli.
Hát én ilyen álmot látó nem vagyok-é?
A' valóhoz vallyon álmat nem töldök-é?
'S midőn ilyen drága Társal ditsekedem,
Szívem állásának talám hizelkedem.
Távozz ball gondolat és rágalmazó vád,
Nem ingadozom én mint könnyen hajló nád.
Szerettem én ötöt, de ki-nyitott Szemmel,
Indulatim mérem hozzá értelemmel.

Bizony

Bizony a' Kints helyett nem ditsérek zenet,
Mert im' MÁRIÁmra illik ez a' kenet:
Virtus, Kints, Áldás vólt Házamban 's mindenem
A' ki adta vala, Te tudod ISTENem!

Mi a' éin? a' Vaknak, mi a' hang fűketnek?
Az illat azoknak kik nem érezhetnek.
Bátor mi azt láttyuk, halljuk és érezzük,
De még-is nékiek jól ki-nem fejezzük.
Igy a' éívben-is van olly' el-rejtett titok.
Akármelly mív ézerrel mellyet ki-nem nyitok.
Jól érzem, de még-is azt ki-nem mondhatom,
Gyönyörködöm benne, de le-nem írhatom.
Illyen gyönyörűség böv 's élő Kut-feje,
(Mellynek mondhatatlan Szívémben ereje!)
Vala MÁRIÁmmal tartott Barátságom,
'S ártatlan Angyali kedves tárfaságom.
Mert a' már említett Tökéletességek,
Mint a' neveléssel érzett örökségek.
Mint a' fel-kelő Nap' sugárai reggel,
Benne jó idején fel-kelvén sereggel.
Már a' déli pontra jutottak mellettem,
Mellyekkel magam-is mint egy jobbá lettem.
Nints ott barátság hol nints egyező erkölcs,
Bolondnak Baráttya mert nem lehet a' Bölcs.

A' Bárány nem szokik Farkas orditáshoz,
Sem a' Galamb mint Sas, a' ragadozáshoz.
A' tizta nem egyez meg az undoksággal,
A' Kegyes ártatlan lév az álnoksággal.
Barát Baráttjáról szokott esnértetni,
Egyről a' másikat meg-lehet méretni.
E' vagy vezet téged a' Virtus halmára,
Vagy a' feslett erkölts femetes dombjára.
Igy a' Feleségben vagy meg-fenteltetik,
A' Férj, vagy jó utról rofira vezetetik.
Nem fégyenlem tehát én-is meg-vallani,
És mások hasznára nyilván ki mondani.
Hogy Életem kedves Párja jó példája,
Vólt lábam Virtusra vezető fákjája.

* * * * *

Szép a' fa gyümöltsel rakott ágaival,
Tsergedező Patak apró halaival.
Mint a' szép Olaj-fát fűrű virágai,
És a' Hóldat környül álló Tsillagai:
Ugy a' Páros éltet nagyon ékefiri,
Ha azt jó Gyermek serege követi:
Im' az UR ebben-is ki-adá rézfemet,
Gyermekek Attyává mert téve engemet.
Lea's Rachel vala MÁRIÁm Házamban,
Ezt-is meg-nyertem vólt drága hív Társamban.

Ho-

Hozott e' Világra Tizen-négy Gyermeke,
Jókat 's minden hiba nélkül és épeket,
KLÁRÁT, KATÁT, PÁLT és MÁRIÁT ÁDÁMAT,
JÓ'SEF, POLYXENA 's második KLÁRÁMAT.
Ísmét KATA együtt 'SU'SÁNNÁVAL lettek,
Majd ANNA 's harmadik KLÁRAISzülettek,
Ezután harmadik KATA következik,
Végre a' negyedik KLÁRA-is érkezék,
De Tizet az ISTEN még Annyok élteben,
Angyaloknak téve által Seregében.
MÁRIÁM pediglen él POLYXENÁMMAL,
Él kisded ANNÁM-is tsetszópó KLÁRÁMMAL.
ISTENem elégeld meg sok tsapáfodat,
Fordítsd reám vízfönt kegyelmes ortzádat.
Éltessed ezeket, ügyeket forgassad,
Jobb kezed áldását rajtok meg-nyugtassad,
Nyomjad-bé fívekbe Annyok jó példáját,
Végre add nekik az élet Koronáját.

A' nagy fa a' féltől jobban érettetik,
Magas-hegy Menkötől gyakrabban üttetik,
A' nagy Hitet nagyobb kísértet találja,
A' kit az UR fzeret azt meg-is dorgálja.
MÁRIÁMAT-is ő mivelhogy fzereté,
Azért ugyan próba Kementzébe veté,

Örököszt kért vala az URtól magának,
 Hogy fenn maradása lehetne Házának.
 Adott vólt-is nekünk szép három Fiakat,
 De majd el-ragadá ölünkéből azokat.
 Hét Leány három fiu vannak egy tsomóban,
 A' kik le-állottak mind a' Koporsóban.
 Oh kemény próba Tüz! égettz melly firtelen,
 Kéz a' Lélek, de jaj! a' Test erőtelen.
 Az UR próbájának ez olly' kemény koha,
 Mellyet nem képzelhet ki-nem próbált soha.
 Melly nehéz ütközet egy tserép edénynek,
 Erőtlen Test uőz itt a' sebefs örvénynek.
 URam JÉ'SUS tarts meg, dorgáld a' habokat,
 Süllyedez a' Hajo nem bírom azokat.
 MÁRIÁm-is busul fiait sohajttya,
 De Szíve akkor-is az URat ohajttya.
 Tűr ugyan a' Jóbbal de nem zúgolódik,
 Sir, jajgat, kesereg, de nem pántolódik.
 Tudván hogy az ilyen próbáknak mőhelye,
 Az UR ölelgető Karjainak helye.
 Ehez kiált mondván: URam nézd ügyemet,
 Ha meg-ölőz-is benned vetem reményemet.
 URam! adj pihenést, adj már nyugodalmat,
 Házamban elégeld meg a' fok fíralmat.
 URam! neveld 's éltesd ezen Leányokat,
 Forgassad ügyeket és minden dolgokat.

Öket én egyedül ténéked szentelem,
Szállyon tölled áldás rájok és Kegyelem.

* * * * *

Midőn ISTENéhez Ö így foházkodik,
Maga-is környülök ugyan munkálkodik.
Nints munka, nints költség mellyet értek fajnál,
Sőt addig magának nyugalmat sem talál.
Mig véghez nem vitte a' mit tsak vihetett,
És nevelésekre fűkséges lehetett.
A' Majom azt mondják addig szorongattya
Kölykét, mig meg-fojtya azután firattya.
Igaz! Gyermekait ö-is ölelgette,
De mikor helye volt meg-is fenýítette.
Saturnus módgyára öket meg-nem ette,
Hanem a' mint illett éppen ugy szerette.

* * * * *

De fóllyak-é többet neveltetésekről,
Kedves Zálogim! Ti fóllyatok ezekről.
Az uj Tserép edény millyen fagot vézen,
Sok idő múlva-is tsak olly' fagu lázen.
Mutassátok-meg hát Ti jó erköltstekkel,
ISTEN 's Ember előtt kedves éltetekkel
Hogy az a' szép Virtus mellyet bé-vettetek,
Azért-is mind végig meg-marad bennetek.

Serény lépésekkel követvén az Utat,
 Mellyet jó Anyátok példájával mutat.
 Éltetek folyása légyen bizonyosága,
 Hogy nevelésteknek nints hijjánofsága.

* * * * *

De hogy vizfza térjek élte' folyására,
 'S annak a' mint lehet le-rajzolására.
 Két különböző név *Mária* és *Mártha*,
 Ő ugyan e' kettőt egy zeméllybe zárta.
 De föbb gondja lévén nemefebb rézére,
 Kiváltképpen ügyelt annak zükségére.
 Valaki-is ötet valóban zemlélte,
 Egy élő Templomnak lennie ítélte.
 Mert volt a' magános Könyörgés Mestere,
 Minden-napi volt az, mint zintén kenyerre.
 De nem tett ki annak mint némellyek tzégért,
 Mert a' kép-mutatás ő hozzája nem fért.
 Hanem helyet keres a' hová rejtezzék,
 És egyéb gondjáról ott el-felejtkezzék.
 Le ül Szerelmetes JÉ'SUSa lábánál,
 Minden fájdalminak mint fő Orvosánál.
 Sebét fel-fedezi, és zívét ki-önti,
 'S mint a' Tanítványok álmából fel-költi.
 Tudgya hogy meg-vette ötet drága árron
 Azért Ő-is azon mint arany óltáron,

ISTENnek áldozza ajaka Tulkait,
Reá bizza ügyét és minden gondjait.
Oh melly sokszor láttam fel-emelt kezekkel,
Az Égre függefzertt repeső fémekkel.
Midön ISTENével így magára volna.
Ugy tettzett az Ég-is mintha meg-nyílt volna.
Mint *Jákób* az URral mintha tusakodnék,
Mind addig míg-tölle ő-is meg-áldódnék.
De az UR Házát-is igen gyakorlotta,
Soha nagy ok nélkül azt el-nem mulatta,
Világi gondokkal ottan nem oltozott,
Hanem az *Annával* buzgón imádkozott.
A' reggel aranyát hordoz a' *házában*,
Azt mondják, való-is vagyón e' példában.
A' reggeli idő kedves volt előtte,
Azt, ha beteg nem volt, ágyban nem töltötte.
És kivált Tavazzal 's Nyárban jókor fel-költ,
De Házi gondjával addig időt nem tölt.
Mig nem *Máriával* Ő-is fel-talállya,
Az URat, a' kinek Jóságát hálállya.
Meg-adván előbbör tehát ISTENének,
A' mivel tartozott bõlts Teremtőjének.
Gyermekéhez mégyen és őket fel-költi,
'S idejét ő vélek egy keveset tölti.
Fel-öltözésekben nem sok idő telik,
Tudván Annyok kedvét azzal hogy nem lelik.

Nem vólt öltözetek soha nyegédesen,
De mindenkor tisztán illőleg dízesen.
Ki-fabja nékiek, hogy ki mihez nyuljon,
Mit dolgozzék, írjon és ki mit tanuljon.
Idő töltéseket így jól ki-rendelvén,
'S kedves intési közt őket meg-ölelvén,
Nyul Házi dolgai igazgatásához,
'S a' napnak ezekhez való ösztéséhez.
'S mivel így dolgait Lántz-femekre fűzi,
Mind rendesen follynak bár magát nem fűzi.
A' munkát a' munka tévőhöz intézi,
'S ki mit vihet véghez előre ki-nézi.
Tsalhatatlan nálla kinek kinek bére,
Igazán ki-adja kinek mit igére.
Mellyért Tselédei jó kedvel-is nézik.
És rendelésihez magokat intézik.
Ugy tettzik a' rest-is nem kíván heverni,
Jó kedvét még az-is kívánnya meg-nyerni.
Mindennek dologhoz kell bár itten nyulni.
De nem látnál még-is senkit dulti fulni.
Nem jár itt a' Munkás le-tsüggedett fővel,
A' dolog nem mégyen azért hegyel-tövel.
Rendel mégyen minden mint az óra kerék,
Nintsen itt zürzavar 's más egyéb tekerék.
Mint a' Méhek vannak füntelen mozgásban,
Külömb-külömbféle munka tsinálásban.

Egy a' mézet gyűjti a' más kézít lépet,

Tsak egy rendeli-ki a' dolgozó népet,

Igy fíntén itten-is illy mozgást láthatni,

'S előre ki-fabott rendit tsudálhatni.

Midön Háza dolgát e' fírént rendeli.

(Ha az időt arra alkalmasnak leli)

Hogy a' fríss Égtől-is ujjulása jlégyen,

Egy könyvel sétálni a' kertbe ki-mégyen,

Nem kevés munkával ezt Ő kézítette,

'S A' melly rendben most van tulajdon ő vette.

Áfatott ő abban egy néhány fíép tókat,

Szépségre 's házonra egyaránt valókat.

ültetett felette gyümölts-termő fákat,

'S más egyéb józagu rúka virágokat.

Ezeknek fokféle neme 's külömbsege,

Volt idő-töltése és gyönyörűsege.

Itt már mint tulajdon keze munkájában,

És a' Termézetnek egy kis Udvarában.

A' Termézet URát bámulva tsudállya,

Mivel minden füben azt ő fel-talállya.

Szép így mulatozni Termézet ölében,

'S jó ollykor nyugodni ennek kebelében.

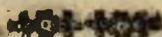
Itten a' Teremtőt minden fíemlélteti,

Gyümölts-Fa, Fű, Virág, jóságát hirdeti.

A' háznost édessel eként elegyíti,

Lelkét, Testét itten egy aránt fírteti.

Én-is találtam itt nálla pihenésem,
Gyakran óh melly kedves volt idő-töltésem.
Sokszor terheimet itt meg-könnyitette,
Még a' keserűt-is meg-édesítette.
De mit! mi gondolat üti-meg szívemet,
Mintha ujjáb olaj gyulažtná tüzemet.
Imé a' nap nekem már homályba borult,
A' kies Tavaž-is komor Télre fordult.
Kedves órák! óh melly hamar le-folyátok,
Vig napjaim! mint az árnyék el-mulátok.
Most a' szép forrásnál Halait mutatta,
Majd enniek adván őket jádzottatta.
Majd onnan el-híván bakažt egy-mal fűvet,
És vélem felleltet egy s más férges nyűvet.
Mondván: ennek-is van Lelke 's eledele,
Melly a' bölts jó és nagy Teremtőnek jele.
Melly szép e' kis virág-levele és tokja,
Ennek-is van neve, nősténye és bakja.
Melly nagy az! ki ezt illy' szépen fel-ruházta,
Melly jó! ki ehez-is magát meg-alázta.
Azonban az idő fel-kezd melegeadni
'S a' nap (a' mint mondják) fellyebb emelkedni.
Azért mégyen Ö-is már Szobája felé,
Ott Áztala mellett Könyvet vézen elé.
A' jó könyvekkel volt nagy esmérettsége,
És olvasásokban nagy gyönyörűsége.

Némellyeket maga Magyarra fordított,
Az én kérésem-is mellyre utat nyitott.
Sarasát eleve ki-is nyomtattatta,
Hervey Sir-halomját tsak írásban hagyta.
Méltó mind a' kettő illy' fordítójára,
Más Affzonyoknak-is lehetne példára.
Ez áldott Léleknek a' könyv barátja volt,
Könyv nélkül ő soha nem lehetett sohott.
Ezek voltak néki titkos tanátsofi,
Ezek idejének ki-rendelt forsofi.
Ha utazott ezek voltak kísérői,
Othon pedig mint egy Házi őrizői.
Szóllyatok 'Ti elmét tápláló Barátok,
Éltében melly kedves baráti valátok.
Tudta ő ezeket meg-külömböztetni,
Mit fűkség olvasni mit pedig meg-vetni.
Nem tsak hogy nem méltó fok Könyv-olvasásra,
De méltó zemétre való ki-hányásra.
Sokan írnak tsupán tsak pénz keresésért,
E' módiból, ama', tsak maga vetésért.
Amaz, minthogy nem tud magától gondolni,
A' másét kívánná lopni vagy potolni.
De majd mind tudatlan bárdolatlan festő,
Az ember főhöz-is ló-nyakat ragaszt ő.
E' pedig gondol de igen idétlenül,
'S mint a' nehézkes Hegy, tsak egy egeret fűl.
Van

Van olyan-is a' ki a' világon úgy él,
Hogy a' jövődötöl méltán retteg és fél.
Háborgó Lelkének el-alatására,
Lép az igaznak-is meg-tagadására.
Arról írni, fölteni kedves tsemegéje.
Sok gyengéket sírbe ejtő keleptzéje.
Meg-olvasa még az ilyen könyveket-is,
Tudta meg-itélteni ő mind ezeket-is.
A' Tízta fejez fin jobban ki-tetzhetik,
Hogy ha a' fekete melléje rétetik.
Midön a' hazugság fêmeinkbe ötlük,
Akkor az igazság jobban ki-tündöklük,
Az hazugság fokoz az igazságra hív,
Keszere fűről-is a' Méh csak édest fűv.
A' kinek hát vagyon egy kis kézfűlete,
És a' dolgok iránt józan itélete.
Az illy' könyveket-is kezébe veheti,
Mert a' jót a' rosszól még jobban értheti.
Azt mondják Nagy Sándor hogy soha el-nem vált
Homerustól, hanem éjjel-is azzal hált.
Az én MÁRIÁM-is Sturmal el-kezdette,
A' napot és Tieddel bé-is rekeztette.
Ezeknek valának elmélkedései,
A' Biblia után kedvesebb könyvei.
Az olvasás mellett egyébhez-is látott,
Nem vetett a' néki dolgaiban gátot.

Serénységre termett két keze munkája,
Ennek tsalharatlan bizonyos próbája.
Varrót, kötést dolgos ujjai forgattak,
Munka nélkül egybe fogva nem nyugottak
Szóllyatok mindnyájan a' kik esmértetek,
Igazat állani nem fégyen 's nem vétek.
Könyv vagy dolog nélkül ugyan látrátok-é?
És Háza rendiben nem tsudáltatok-é?
Tzégért igaz nem tett mutogatására,
Mint ügyeljen Háza gondjára 's jávára.
Valóság volt néki élete folyása,
Valóság és nem fin Háza kormányzása
Mint viseli magát a' Méh meleg nyárban
Tsendes, de dolgozik még is a' Kosárban.
Ugy tsendesen rakta bé ez a' gyűjtemént,
A' gyűjtött Kereset nyujtván többől remént.
A' gyűjtött keresményt jól is meg-tartotta,
De hová fükség volt kezét meg-nyitotta.
Ugy néztem mint Házam értz fundamentomát,
Áldáfra más áldást hagyó lába nyomát.
A' Szegényen fíve nem tsak fánakozott,
Hanem a' mije volt abból adakozott.
És hogy Tárház lenne mindenkor Jósága,
Az adományt mérte takarékozsága.
Tselédei között tartott fenyitéket,
Mint a' jó erköltsre vezető jó féket.

Szitkos káromló fő ottan nem hallatott,

Az erköltstelenség ottan nem nyughatott.

Meg-tartotta köztök illőleg hatalmát,

De ám meg-is attá mindennek jutalmát.

Bóldogok valának ezek-is környüle.

Nyitva vólt azokra keze, feme, füle.

Nem vólt ott éhségtől hervadott ábrázat,

Meg-vólt az eledel, 's az illő ruházat.

Tanittatásokban-is vólt forgalmatos,

A' ki mint közzüllök vala alkalmatos.

Tanittatván ez vagy amaz Mesterségre,

Mellyel élelmeket ferezhernék végre.

Bolond Rab az, a' melly pompáz bilintsivel,

'S kevély, homlokára fűtött bégjével.

Az ember-is bolond a' ki büfke 's kevély,

Holott azt érdekli minden-napi vezély.

A' kevélység olly' mint *Falaris* Bikája,

De nem fért a' kinzó ezköz ő hozzája.

A' pompát a' tzifrát azért nem fzerette,

Az alattönságot de még sem követte.

Ámbátor a' Szarvast szarvai nevelik,

De sebes futtában gátollyák terhelik.

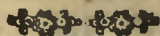
Az alaton féreg pedig a' port nyallja,

Nem egyéb're való tsak a' földet fallya.

De az én MÁRIÁM tudta mi a' közép,

Mi a' tisztességes, tizta tsinos és lép.

Ez

Ez utat követte egész életében,
Háza tartásában és egyéb rendében.

Nem tzipra, de dízes vala öltözete,

Tisztá, és nem pompás Házi kékülete,
Vendégeihez volt mérséklett aztala,

A' jó íz elégség hol egyesült vala.

A' Tárfaságban volt nyájas kellemetes,

De azonban még-is igen tiszteletes.

Ugy tettzik mosolyog néha még az Ég-is,

Kegyes volt a' *Sára*, nevet vigad még-is,

A' jó kedv fázmazik a' nyugott elméből,

E' pedig ártatlan fíznek érzéséből.

Mivel fedhetetlen vala az Erköltse,

A' vidám jó kedv-is, annak volt gyümöltse.

Homloka mord kedvű köddel nem fellegzett,

Haragos nézése nem lövellett Tegzet.

'S noha a' jó kedvbe néha bé-is merült,

Még-is mindenféle hívságot el-került.

Mint a' sebes *Rona* a' *Lébmán* vizein,

Tisztán foly kereftül annak özönein.

Ugy ő abba foha bé-nem elegyedett,

A' mi nem Kereftény Kut-föböl eredett.

A' sűrűn vetett mag hafnoson ritkán kél,

Nem mindenkor jól áll a' ki fokát befél.

De ki ott-is halgat a' hol kén állam,

Arról-is nem lehet egész jót mondani.

Mert tudatlanságát azzal vagy titkollya,¹

Vagy álnok szívében a' gonoszt kohollya,

Igaz, MÁRIÁM-is hogy nem befélt fokat,

És meg-fontolt minden ki-botsátott főkat.

De főllott, hol illett, csak hogy meg-gondolva

Ahoképeft kivel főllott meg-fontolva.

A' hol kellett ottan éppen nem halgatott.

Mindenre bölts illő feleleter adott.

Sótalán befédek vagy jól meg-nem főttek,

Soha a' főjából néki ki-nem jöttek.

Soha nem hallottam titkon-is főllani,

Ollyat hogy utálnám nyilván ki-mondani.

Mert akárkivel-is ha befédbe főllott,

Meg-gondolta hogy az ISTEN előtt állott.

A' rágalmazásnak utálatos vétkért,

Mint az ember husból kézült világ étkét.

Soha még csak nyelve hegyén sem kóftolta,

Mert felebaráttyát soha meg-nem főlta.

Egy főval soha-is ember huffal nem élt,

'S nem-is mondott ollyat mit igaznak nem vélt.

Ártatlan jó kedvü nyájasság mutató,

Igaz Baráttsága vólt a' fővre ható.

Vifelt két fin nélkül egy egyenes Szívet,

Attyafiaihoz 's Barátihoz hívet.

Vólt egy Szív és egy Test, egy Lélek azokkal,

Egy Széket nem ülvén a' kép-muratókkal.

Igaz,

Igaz, egyenes, hív; vala mindenekhez,
Éppen nem idegen az Idegenekhez.
Mindenekkel jól tett kikkel csak tehetett,
A' jó tétel nem vólt nálla erőltetett.

* * * * *

Hát hozzám ki valál el-repült Angyalom,
Refket író pennám el-fójt a' fájdalom.
A' Szívem bizonyság az ISTEN-is tudja,
Egy tollu festése híjába hazudja.
Szívem! Lelkem, belső rézeim szóljatok,
Öt érzékenységiim pennáji írjatok.
Induljatok bennem Inak, Izek, Erek,
Légyetek most itten azon író fczerek.
Imhol meleg vérem tenta gyanánt kézen,
A' Szívem közepe gyémánt Tábla lézen.
Írjatok: MÁRIA. többet nem írhattok,
Elég! ezt le-írván eleget irtatok.
Ez öt berük nékem többet jelentenek,
Mint az egész széles világon mindenek.
Mert jelentik az én kedvesebb Feletem,
E' világon jutott leg-drágább rézemet.
Jelentik az én leg hívebb Barátomat,
Tökélletes szívvel fzerető Társomat.
Kiben Szívem, Lelkem, Éltém meg-nyugodott
Fő gyönyörűségem hol meg-állapodott.

Kinek Házasági Szeplötelenése,

Tisztább volt, mint a' Tej, vagy hó fejeisége.

Tízta a' Nap még-is van benne *macula*,

De hozzá irántam soha nem járula.

Szeretett Ő engem nem csak zeméllyemben,

Hanem a' mi ritka egész Nemzetemben.

Az én betegségem volt az ő fájdalma,

Bánatom pediglen az ő aggodalma.

A' mikor örültem ő sem zomorkodott,

Ha mikor busultam akkor nem vigadott.

Bizony egy Szív vala és egy Lélek velem,

Igaz értelemben leg kedvesebb Felem.

Mindent el-zenvedni kéz volt én mellettem,

Kéz lett volna meg-is halni én érettem.

* * * * *

Oh kedves MÁRIÁM! óh kedves nevezet!

Oh holtomig tartó drága emlékezet.

Hol vagy? hová szietz? el-hagyfz-é engemet!

Igy mettzéd-é ketté földi reményemet?

Itt hagyod-é árván kedves Leányidat,

Kedves Képeidet és Tanítványidat.

Itt' hadfz-é? ki érted éltemtől meg-válni,

Kéz volnék örömeft Koporsóba fáltni.

Kereskedő Hajóm *Ofirba* repülz-é!

Vagy inkább immár a' *Kerubok* közt ülz-é?

Az

Az UR hívú! jól van! el-kell tehát menned,

Örök Jutalmadat kezéből el-venned.

Az hová kézfűltél ott vagy már az Égben,

Vigadozz örökké tartó Ditsőtségben.

* * * * *

Én azért míg élek emlékezetedet

Fenn tartom, Szívemre metzvé-n-fel Nevedet.

De mivel e' világ nékem mint egy fogság,

Mellyben nintsen semmi állandó bódogság.

Ezt ollybá képzelem tsak mint valami sárt,

Ha azt el-hagyom-is nem vallok semmi kárt.

Azért tsak az Égre Lelkem emelkedik.

Az hol Te vagy oda menni törekedik.

'S Mint Mennyei Polgár Hazámba fietek,

Ott tudom örökké bódogul élhetek.

'S ott-is még valaha véled egyesülök,

Mert véled JÉ'SUSom' lábaihoz ülök.

Ott-is háládatlan te hozzád nem lézek,

Hanem róllad ott-is ilyen Vallást téflek:

ÉN AZ URTÓL NYERTEM VOLT JÓ FELESGET,

BENNE ÁLDÁST, LELKI TESTI BEKESSLEGET.

V É G E.

Imprimatur

Die 29. Maj. 1786. Cibini

Haáz R. Cs. E. tr. ház. idomanyos Könyvtára
Székelyudvarhely